

KATI NIEMINEN

ELVI ON
TOLKUN
IHMINEN

Elvi on tolkun ihminen

Kati Nieminen

Elvi on tolkun ihminen

Kati Nieminen

© 2024 Kati Nieminen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7256-0

Henkilöt:

Elvi virkeä eläkeläinen

Patu Elvin koiranpentu

Poppa Elvin luppakorvakani

Jaana Elvin Australiaan muuttanut ystävä

Aida Elvin naapurin tytär

Jaakko Elvin ystävä ja Patun kasvattaja

Hessu Jaakon narsistinen ex-miesystävä

Päivyt Elvin ihmissuhdeguru

Tike Elvin pikkuserkku, koronadenialisti

Joonas Tiken teinipoika

Sirpa Elvin serkku

Reino kansalaisopiston kokkauskurssin osallistuja,

eläkeläinen

Hansu kansalaisopiston kokkauskurssin osallistuja, kotiäiti

Marisol kansalaisopiston kokkauskurssin espanjalainen

vetäjä

Ripa kilpamoottoripyörätallin omistaja

Nina kilpamoottoripyörätallin työntekijä

Arto kilpamoottoripyörätallin suomalainen kuski

Marco kilpamoottoripyörätallin portugalilainen kuski

Rami Reinon serkku

Tuulikki kansalaisopiston laulunopettaja

Raisa Ramin sisar

Talvi

Säpsähdän hereille. Olinko muka nukahtanut? Luettuani muutaman luvun yöpöytäkirjaani olin sammuttanut valot ja pyörinyt vielä pitkältä tuntuneen ajan valveilla. Olin yrittänyt rentouttaa kehoani, hengittää tietyn rytmin mukaan, laulaa pääni sisällä äänettömästi unilauluani. Nuku nuku nurmilintu, väsy, väsy västäräkki, uinu, uinu uunilintu, pää tyynyyn, pääskyseni. Nyt maate, mustarastas. Ja uudelleen. Ja uudelleen. Lopulta uni oli tullut, mutta nyt se oli taas poissa. Kello näyttää aamuyötä. Nyt aivoni tuntuvat olevan täysin hereillä, vaikka silmiä kirveittää väsymyksestä. Ajatukset alkavat pyöriä seuraavan päivän työasioissa. Olenko muistanut kaiken tarvittavan kirjanpitäjän palaveriin? Ei, ei tätä, tämä ei auta nukahtamaan uudelleen. Levottomat jalat alkavat vaivata. Ei auta asennon vaihtelu, on noustava hetkeksi ylös venyttelemään. Kääriydyn takaisin lämpimään peittooni. Nuku, nuku, nurmilintu...

Minä olen Elvi. Minä pidän kaikista vuodenajoista. Hoen sitä itselleni, kun kahlaan umpihangessa kastuneilla kengilläni, varpaat jäässä. Oli virhe lähteä oikomaan tutussa metsässä, luullen että täällä en eksy. Kummasti kuitenkin puut ympärillä näyttävät tutuilta, ja samalla aivan vierailta. Onko tuo mäenrinne se joksi sitä luulen? Syksyisin täynnään punaisia puolukoita, nyt lähes metrisen hangen peitossa.

Hengästyn. Talvinen iltapäiväulkoilu alkoi kevyesti hyvin tallatulla polulla, mutta sain päähäni poiketa reitiltä. Hanki ei kannu, ei ole vielä helmikuu, ja uppoan syvälle pehmeään, raskaaseen lumeen. Kadun paksun Strömsö-villapaidan

pukemista talvitakin alle, nyt se on aivan liikaa. Pipon siirsin taskuun jo aikaa sitten, päätäni ei muutenkaan juuri palella, eikä varsinkaan nyt. Pysähdyn ja yritän päätellä mihin suuntaan kannattaa jatkaa. Partiota en ole käynyt, mutta eivät nämä maastot minulle tuntemattomiakaan ole. Aikoinaan Pikkis-koiran kanssa tuli samoiltua lukemattomat kilometrit näissäkin maisemissa. Bongaan tutun radiomaston ja tiedän yhtäkkiä missä olen. Ihan eri suunnassa kuin kuvittelin, mutta auratululle tielle ei ole pitkä matka. Helposti talvinen luonto muuttaa näkymät ja maastot tuntemattomiksi. Tielle kahlattuani jalat ovat yhtäkkiä kevyet, vaikka puuskutankin hikeä valuen.

Jään miettimään Pikkistä pudistellessani lunta lahkeistani. Miksi en ole ottanut uutta koiraa? Pikkis piti päästää sateenkaarisillalle kolme talvea sitten, ja surin sitä silmät päästäni. Metsälenkeillekin tulisi uutta virtaa kun olisi nelijalkainen seuralainen, jonka ilosta ja liikunnan riemusta voisi jokainen oppia. Pikkis oli hyväskuinen terrieri, turkki oli vaivaton hoitaa ja luonne oli kultaa. Pidän siitä, että koiralla on omaakin tahtoa, ja vaikka Pikkis oli hieman äkkiväärä ja nopea reagoimaan, se oli kotioloissa mamman kainaloinen. Nopea oppimaan myös, vaikka usein ehtona oli ensin palkka! Temppu tai käsky onnistui aina paremmin kun Pikkis tiesi, että taskussa on lihapullia tai muuta herkkua. Ehkä katsonkin kotiin päästyäni muutaman kennelin sivuja, olisiko kevätpentueita tulossa. Nostan katseeni. Iltapäivä alkaa jo hämärtää. Onneksi pääsen nyt aurattua reittiä kotiin asti, en ollut varustautunut otsalampulla. Täällä taajaman ulkopuolella asujan täytyy varsinkin talvella olla vähän paremmin varustautunut, jos lähtee pidemmälle ulkoilemaan. Ei naurata jos eksyy metsään tai edes pikkuteille ilman valoa, heijastimia tai täyteenladattua puhelinta.

Katson itseäni peilistä kun kopistelen porstuaan. Harmaantunut tukka hapsottaa hurjana, kun se on ensin pipon alla litistynyt ja hionnut, ja sitten kylmässä pakkassäässä huurtunut. Kaidat kasvoni näyttävät kuitenkin iloiselta ja posket punaisilta. Riisun toppatakin ja villapaidan, kuoriudun fleeekeaulurista ja ulkoiluhousuista ja vaihdan kastuneet sukat pitkävartisiin kirjovillasukkiin. Kyllä tämä mummo vielä kestää vähän pakkastakin.

Aivan ilman eläinystävää en asu. Avaan työhuoneen oven, ja vastaani pomppii pari iloloikkaa tekevä lemmikkikanini Poppana. Silitän pehmeitä luppakorvia ja ojennan tuliaiseni, metsästä mukaan katkomani pajunoksat. Poppana nappaa mieluisimman kepuksen ja alkaa heti nakertaa silmunalkuja ja kuorta. Sillä on iso häkki työhuoneessa, mutta huoneen ovi on lähes aina auki ja Poppana saa olla aina vapaana koko talossa kun olen kotona. Sähköjohdot olen joutunut varmuuden vuoksi suojaamaan, mutta muuten Poppana on oikein hyväkäytöksinen kani ja tekee tarpeensaakin sille laitettuun puupellettilaatikkoon. Moni vieras ihmettelee, miten se käyttäytyykin kuin koira - hyppää sohvalle syliin ja nuuskuttelee ristiturvallaan vieraan vaatteet. Löytyisikö ehkä jotain herkkuja?

Laitan puuhellaan tulet, ja pian teevesi kiehuukin. On torpassani toki ihan modernisti varustettu keittiö, mutta varsinkin talvisin aidolla, vanhalla Siro-hellalla on mukava keittää vaikka perunat, tai laittaa uuniin puuro hautumaan. Hella lämmittää mukavasti hetken ja säästäähän siinä sähköäkin. Oikein kovilla pakkasilla lämmitän myös pönttöuunia, se varaa lämpöä seuraavaan päivään saakka. Muutin mökkiini virkaurani päätyttyä kunnalla. Ehdin tehdä monenmoista kunnan palveluksessa, nähdä siirtymisen mikrofilmeistä kasetteihin ja CD-levyihin, faksien ja lähettien väistymisen internetin myötä. Olen aina ollut kiinnostunut

uuden oppimisesta, joten väsymättä opettelin erilaiset tavat tehdä työtä - välineet voivat muuttua, mutta asiantuntijuus omasta alasta ja hiljainen tieto olivat kuitenkin sitä, millä on eniten merkitystä. Vähitellen minusta alkoi kuitenkin tuntua siltä, että jotain muutakin voisin ehtiä elämässäni tehdä kuin töitä. Päätin jäädä aikaiselle eläkkeelle, myydä kerrostaloasuntoni jossa en oikein ollut viihtynyt ja muuttaa maalle. Asunto oli kuitenkin ollut hyvä sijoitus, olin ostanut sen oikeaan aikaan ja maksanut lainan pois matalien korkojen myötä melko nopeasti. Se oli mennyt nopeasti kaupaksi ja olin saanut hyvänlaisen voitonkin. Sukanvarteen jäi vielä ihan mukava summa, kun löysin pientä kunnostusta vaatineen torppani vähän syrjemmästä. En tarvitse luksusta, mutta elämä on silti mukavaa. Aviomiestä en ole rinnalleni oikeastaan kaivannut, olen sen verran itsellinen ja itsenäinen. Toki miesystäviä on ollut, mutta ei kenestäkään sellaista pysyvämpää rinnallakulkijaa kuitenkaan tarttunut mukaan. Päätän tehdä koko kannullisen teetä ja mittaan Tiikerin päiväunta teekannuun. Hieman kiehuvan kuumasta jäähtynyt vesi kannuun ja patamyssy päälle muutamaksi minuutiksi. Syön teen kanssa karjalanpiirakan munavoilla ja avaam sitten kannettavan tietokoneeni keittiön pöydälle. En ole lukenut sähköpostiani muutamaan päivään. Ensin kuitenkin vilkuilen läpi muutaman tutun kennelin pentusuunnitelmat - ehkä sitten ensi kesänä...

Avaan sähköpostini, napsin turhat roskapostit pois ja syvennyn hetkeksi puutarha-aiheiseen viikkokirjeeseen. Kokenut puutarhuri ja verkkokauppias kirjoittaa asiantuntevasti ja silti hauskesti mukavaa tekstiä. Nyt aiheena on amaryllisten joulunälkeinen elämä, ja päätän tänä vuonna yrittää pitää ne elossa ensi jouluunkin. Vilkaisten ikkunalleni, jossa häneltä tilaamani erikoisamaryllit vieläkin kukkivat. Nyt pitää muistaa antaa lannoitetta ja

katkaista kukkavarret pois kukkien kuihduttua. Voin viedä ne aika ajoissa kasvihuoneeseeni, ehkä jo huhtikuussa jos pakkaset eivät jatku kovin pitkään. Sitten ne saavat olla kesällä pihalla ruukuissaan, ja syksyllä kastelua vähennetään ja sitten lopetetaan kokonaan. Jotta saisin varmasti nähdä kukkia taas ensi jouluna, pitäisi keksiä tarpeeksi viileä paikka noin kolmen kuukauden lepokaudeksi. Sitten herätän ne taas henkiin istuttamalla ne uusiin ruukkuihin ja pitämällä vaikkapa pönttöuunin vieressä, lämpimässä kunnes kasvu taas alkaa.

Siemaisen loput teet ja huomaan ilahtuneena saaneeni viestin myös vanhalta ystävältäni Jaanalta. Olimme aiemmin naapureita, ja teimme usein yhdessä pieniä pyöräretkiä kesäisin uimarannoille. Pidämme molemmat luonnonvesissä uimisesta. Muutamia vuosia sitten Jaana repäisi itsensä irti oravanpyörästä ja muutti Melbourneen. Aluksi vain muutamaksi kuukaudeksi, mutta hän löysi yllättäen töitä ja päätti jäädä Australiaan. Luen kiinnostuneena Jaanan kuulumiset, olemme molemmat huonoja soittelemaan ja viestittelemme enimmäkseen sähköpostilla ja Facebookin välityksellä. Jaana on laittanut mukaan muutaman valokuvan - uimarannalta tietenkin! Australialainen hiekkaranta eroaa aika paljon pienestä suojärvestä jossa usein täällä kävimme uimassa. Mukana on myös otos viehkeästä rantabaarista, jossa Jaanalla on lierihattu päässä ja smoothielasi kädessä. Huomaan kuitenkin, että Jaanan ilme ei ole ihan entisensä. Hänen silmissään on jotenkin väsynyt katse, vaikka suu onkin hymyssä.

Jaana ehdottaa, että tulisin käymään. Hänellä on mukava asunto, jossa on vierashuone omalla sisäänkäynnillä. Päätän siltä seisomalta lähteä, olen aina halunnut käydä Australiassa, ja juuri nyt olisi hyvä hetki. Ei ole koiraa, jolle pitäisi etsiä hoitopaikka, ja Poppanan ottaisi mielellään

Elvillä on tietoa, taitoa ja kuuntelemisen lahja. Besserwisser hän ei tahdo olla, mutta neuvoo kyllä mielellään. Elvi on eläkeläinen ja asuu itseksensä omassa pienessä torpassaan. Hän on intohimoinen puutarhaharrastaja, eläinystävä ja maailmanmatkaaja. Elvillä on laaja tuttavapiiri harrastustensa myötä. Hänet tunnetaan teräväpäisenä ihmisenä, ja hänen neuvoihinsa luotetaan. Elviltä löytyy tolkun ihmisen ratkaisu, olipa ongelma sitten unettomuus, huono itsetunto, narsistinen ex-kumppani, kilpailujännitys, alkoholismi tai usko suuriin salaliittoihin.

BoD

9 789528 072560